

ПОСТОЈАЊЕ И ПОШТОВАЊЕ ИСТИНЕ **(КОНТРОВЕРЗИЈЕ ИЛУЗИЈА, ФИКЦИЈА И ЗАБЛУДА)**

Истина је, уз живот, најважнија апсолутна вредност коју природа и човек стварају и поседују. Мерило је свих ствари. Увек постоји, само је треба наћи. Она је само једна о једној ствари, све остало није истина о тој ствари. Зато мора да буде осведочена, видљива, да би ствар била видљива у правом, истинитом светлу, и била осведочена путем стварног. Истина је темељ постојања и истинитог човековог живљења. Живот је апсолутна вредност човекова, истина постојања. Где нема истине, царују илузија, фикција и заблуда. Најтежи пут до истине јесте победити њих.

*

„Истинољубље је основа и најбитнија црта карактера“

Имануел Кант

„Истина постоји. Измишљају се само лажи“

Жорж Брак

„Истина је увек чиста. Лаж је накинђурена и прљава“

Лав Толстој

Смисао је у истини, истина је у смислу

*

Илузија, фикција и заблуда, те охоло силе, непријатељице разума, ту су да га надгледају и господаре њиме, да би показале своју моћ и навеле га да верује у невероватно, да усмери чула ка нечему или некоме, што не мора да буде тако али је тако, јер је у тој немоћи нормалног расуђивања рањив и осетљив, подложен слабостима сваке врсте. Чула и осећања, посебно пристрасност, често обмањују разум. А он, као моћ мишљења, моћ појмова, способност размишљања и самоиспитивања, трпи наметнуту тежину постојећег и владајућег мишљења, које подржава, чиме урушава човекову величину коју треба да обезбеди правилна мисао, и тиме урушава достојанство које се састоји само у правилним мислима. Тако бежимо и удаљавамо се од стварности, занемарујемо је и замењујемо фикцијама, илузијама и заблудама, које нас доводе у посебан свет привида, нестварног, али довољно уображеног и јаког да нас држи у својим оковима, без грани-

ца издржљивости, без осећања немоћи, јер нас потхрањује привидном снагом свог постојања. Осећамо да је тако, да није другачије, да је стварно и јако, да је стално ту с нама и у нама, да нас поседује и има, да је јаче од нас, јер смо немоћни да правилно мислимо и осећамо, занесени снагом сопствене немоћи да другачије радимо. Окови илузија, фикција и заблуда су оружје које је дуготрајно стварано, испробавано, дотеривано, дорађивано и дограђивано. Ми смо у тим и таквим оковима. Све што радимо и градимо, морамо да оправдамо тим оковима, јер ћемо, у супротном, бити јаче притегнути и стегнути, до мере јаче од нашег трпљења, јер нам је тако одређено да живимо у свету који не трпи супротно од постављеног и одређеног. Неко је стално ту да надгледа, процењује и оцењује шта и како радимо. Наше је да тако живимо, јер све што је различито или супротно одређеном и постављеном, јесте отежавање нашег опстанка. Тежина стања њима није битна, важна је суштина њиховог деловања и резултат стања нашег трпљења. Свако негирање несмисла постављеног има смисао постављеног. Њихов „смисао“ јесте довођење смисла у бесмисао, јер постојање смисла отежава и ремети постављен и важећи бесмисао, јер бесмисао у бесмислу ствари није бесмисао, већ је „смисао“ бесмисла, смисао тога што није тако, а треба да буде тако, без обзира што не постоји смисаона оправданост његовог постојања. Тако су створили бајке као незамењиво штиво за децу и неке одрасле, лажи које нам пријају. Створили су Деда мрза, лажног добротинеља, који почетком сваке зиме на северној Земљиној полулопти креће из Лапоније, доносећи нам разне поклоне као испуњење наших жеља пред католички божић и дочек Нове године, занемарујући јужну Земљину полулопту, где тада почиње лето, па је бесмислено да се он појави, а ипак људи на неки начин испуњавају своје жеље. Многи филмови, позоришне и друге представе, манифестације и свакакве шарене лаже нам испуњавају празнине у разуму, доводећи нас у стања еуфорије, у зависности колико њихови аутори желе то да постигну, и од нашег расположења и воље да то конзумирамо. Тако је и с књигама. Увек их је било, и биће их. Настала је њихова хиперпродукција. Настали су небројени „писци“ и „писатељице“, као „књижевници“, које је Христ изједначио с фарисејима, и означио као лицемере - МАТЕЈ (5.20.), (23. 13.), (23. 14.), (23.15.), (23.23.), (23.25.), (23.27.), (23.28.), (23.29.). Настали су многи „књижевници“ који се такмиче да што боље напишу о „светима“, које је црква прогласила, а ради се, углавном, о краљевима и члановима њихових фамилија. Постало је непристојно ако кажемо да не читамо, или да мало читамо, јер су нам поставили норму испод које не треба да будемо, да бисмо били нормалан део нормалног света. А тај нормалан свет јесте створен по мери његових твораца. Они одређују норме живљења и понашања. Одређују да ли смо добро урадили то што смо урадили, да ли смо добро мислили то што смо мислили и што мислимо, да ли смо вредни њиховог труда да се труде око нас и за нас. Ако нисмо довољно у томе, појачавају притисак, јер не могу да трпе и поднесу нашу непослушност и неодговорност, јер губе ритам у варијацијама својих замисли, па

постајемо грешници и неверници, без знања и разумевања битног. Тако се јавља несхватљива забрана владике бачког да се одржава туријска кобасицијада у време православног поста, као да су сви у Војводини православни верници, без толеранције према другим верницима или неверницима, који имају право да буду то и ту, када пожелеле и пружи им се могућност. Залази и задире се у све поре живота. Све мора да буде под строгом контролом идеологије и владајућег идола, јер сматрају да свака празнина у томе доводи до појаве слабости и слабљења њихове моћи да то контролишу. Тако се спречава и онемогућава истина, и долажење до ње. Све друго је истина, само истина није истина.

Природа нашег постојања дала нам је ум, разум и психу, дала нам је свест, највећи дар који смо могли да добијемо, да будемо своји у њој, у њеној моћи да нам омогући правилно мишљење, које нам омогућава да будемо човечни, с припадајућим достојанством. Нарушавање тог природног склада јесте неприродан несклад, неприродно постојање неприродног, ненормално постојање ненормалног. Често смо сами криви за то, јер смо дозволили да неко други мисли уместо нас, а ми да мислимо само онолико колико је потребно за голу егзистенцију, препуштени стихији разних утицаја који нас удаљавају од истине и истинитог. Утицаји су јаки, често јачи од саме истине, јер није пожељна ту. Ми смо слаби да је тражимо, нађемо и чувамо. Други су јачи од нас да је прикрију, сакрију, омаловаже и удаље од нас. Манипулаторско деловање је устаљена појава у манипулаторском свету, пуном лажи, привида и обмана. Намећу нам своју истину, која није то, али је ту, јер нисмо свесни, или довољно свесни истине која је ту негде, удаљена од нас, скривена, замаскирана, препуштена немоћи да се покаже у пуном сјају, јер нема ко да је покаже, да јој помогне да живи, да се развија и опстане у стварности нестварног и лажног. Она тражи нашу помоћ, разумевање, чување и неговање. Морам да је нађемо, јер је то наша обавеза према њој, према суштини живљења. Живети без истине, значи живети без савести. Одричањем од истине, одричемо се савести. Тако се одричемо огледала, јер не желимо да се видимо какви смо. Да ли можемо без огледала? ПОТРАЖИМО ИСТИНУ где нам је највише ускраћена, где су аутори „светих књига“ упали у сопствене контроверзије неразумног стварања митова, идола и убеђења да тако мора бити, да морамо да верујемо у то, да нам је то једини пут ка „спасењу“. Наравно, то смо прихватили, не примећујући бесмисао бесмисла.

КОНТРОВЕРЗИЈЕ И ИСТИНА

1. МУШКАРЦИ „РАЂАЈУ“?

(ИЛУЗИЈА, ФИКЦИЈА И ЗАБЛУДА)

„ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ПОСТАЊЕ“: „...а Гаудад роди Малелеила; а Малелеило роди Матусала; а Матусал роди Ламеха“(4.18.), „И поживје Адам сто и тридесет го-

дина и роди сина...“(5.3.), „...поживје Адам... рађајући синове и кћери“(5.4.), „А Сит... роди Еноса“(5.6.), „...поживје Сит...рађајући синове и кћери“(5.7.), „А Енос...роди Кајинана“(5.9.), „...поживје Енос...рађајући синове и кћери“(5.10.), „А Кајинан...роди Малелеила“(5.12.), „...поживје Каинан...рађајући синове и кћери“(5.13.), „А Малелеило... роди Јаред“(5.15.), „...поживје Малелеило...рађајући синове и кћери“(5.16.), „А Јаред... роди Еноха“(5.18.), „...поживје Јаред...рађајући синове и кћери“(5.19.), „А Енох...роди Матусала“(5.21.), „...поживје Енох...рађајући синове и кћери“(5.22.), „А Матусал...роди Ламеха“(5.25.), „...поживје Матусал...рађајући синове и кћери“(5.26.), „А Ламех... роди сина“(5.28.), „...поживје Ламех...рађајући синове и кћери“(5.30.), „...роди Ноје Сима, Хама и Јафета“(5.32.), „И роди Ноје три сина: Сима, Хама и Јафета“(6.10.), „Хус роди и Неврода...“(10.8.), „А Месраин роди Лудеје и Енемеје и Лавеје и Нефталеје“(10.13.), „И Патросеје и Хасмеје...“(10.14.), „А Ханан роди Сидона...и Хета“(10.15.), „И Јевусеја и Аромеја и Гергесеја“(10.16.), „И Евеја и Арукеја и Асенеја“(10.17.), „И Арадеја и Самареја и Аматеја“(10.18.), „А Арфаксад роди Салу...“(10.24.), „А Јектан роди Елмодада и Салета и Сармота и Јараха“(10.26.), „И Одора и Евила и Деклу“(10.27.), „И Евала и Авимаила и Саву“(10.28.), „И Уфира и Евилу и Јовава...“(10.29.), „...поживје Сит ...рађајући синове и кћери“(11.11.), „А Арфаксад..роди Салу“(11.12.), „...поживје Арфаксад...рађајући синове и кћери“(11.13.), „А Евер...роди Фалека“(11.16.), „...поживје Евер...рађајући синове и кћери“(11.17.), „А Фалек...роди Рагава“(11.18.), „...поживје Фалек...рађајући синове и кћери“(11.19.), „А Рагав...роди Серуха“(11.20.), „...поживје Рагав...рађајући синове и кћери“(11.21.), „А Серух...роди Нахора“(11.22.), „...поживје Серух...рађајући синове и кћери“(11.23.), „А Нахор...роди Тару“(11.24.), „...поживје Нахор...рађајући синове и кћери“(11.25.), „А Тара...роди Аврама, Нахора и Арана“(11.26.), „А Ватуило роди Ревеку...“(22.23.), „А Јоксан роди Савана и Дедана...“(25.3.).

Мушкарци су „родили“ синове и кћери, а Месраин је „родио“ чак шест народа. Књига је издање Библијског друштва Србије, Београд 2014.

„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“: „Аврам роди Исака. А Исак роди Јакова. А Јаков роди Јуду и браћу његову“(1.2.), „А Јуда роди Фареса и Зару с Тамаром. А Фарес роди Есрома. А Есром роди Арама“(1.3.), „А Арам роди Аминадава. А Аминадав роди Наасона. А Наасон роди Салмона“(1.4.), „А Салмон роди Вооза с Рахавом. А Вооз роди Овида с Рутот. А Овид роди Јесеја“(1.5.), „А Јесеј роди Давида цара. А Давид цар роди Соломона са Уријиницом“(1.6.), „А Соломон роди Ровоама. А Ровоам роди Авију...“(1.7.), „...А Јосафат роди Јорама. А Јорам роди Озију“(1.8.), „...А Јоатам роди Ахаза. А Ахаз роди Језекију“(1.9.), „А Језекија роди Манасију...А Амон роди Јосију“(1.10.), „А Јосија роди Јехонију и браћу његову...“(1.11.), „...Јехонија роди Салатила. А Салатиил роди Зоровавеља“(1.12.), „А Зоровавељ роди Авиуда. А Авиуд роди Елиакима. А Елиаким роди Азора“(1.13.), „А Азор роди Садока. А Садок роди Ахима. А Ахим роди Елиуда“(1.14.), „А Елиуд роди Елеазара. А Елеазар роди Матана. А Матан роди Јакова“(1.15.), „А Јаков роди Јо-

сифа, мужа Марије, од које се роди Исус звани Христос“(1.16.). И у овом јеванђељу мушкарци су „родили“ синове и кћери, као да је исти аутор, од којих су Јуда, Салмон, Вооз и Давид цар „родили“ близанце. Једино је Аврама родила жена Тара, али је њу „родило“ отац Нахор, а њега је „родило“ отац Серух (ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ПОСТАЊЕ, 11.22; 11.24; 11.26.). Природна немогућност да мушкарци рађају, да не постоји ни теоријска могућност да се то догоди, доказује да није постојала Тара, да није постојао Аврам, и сви потомци после њега НИСУ ПОСТОЈАЛИ. Дакле, НИЈЕ „рођен“ Исак, није постојао. Самим тим, није постојао Мојсије, „аутор“ петокњижја старог завета, Давид цар, Соломон, Јаков, ни Јосиф, „ муж Марије“. Непостојањем потомака „рођених“ од Аврама на даље, није могла да постоји ни Марија. Дакле, није постојао ни „Исус звани Христос“, јер није могао да буде рођен после НЕПОСТОЈЕЋИХ „потомака“ Аврамових. Тако долазимо до ИСТИНИТОГ закључка и чињенице да по наведеној књизи и јеванђељу не бисмо ни ми постојали, што доказује да не би постојао свет. Посебно је значајно и важно да у овом јеванђељу не постоји податак ко је „родило“ Марију, како и када. Како је она постала у свем том метежу лажи и обмана? Марија се не спомиње ни у једном случају „рађања“. Нема је ни у идеји творца тог јеванђеља. Не постоји ни у назнакама, до 1.16, када је „убачена“ инкогнито, без било какве најаве, без било какве назнаке да је нечија ћерка, нечији потомак. Марија није постојала, стицајем околности насталих заслепљеношћу творца тог јеванђеља да како-тако обезбеде „уверљиве“ тврдње да је то тако како су написали. Заборавили су да жена рађа, а да би рађала мора прво неко њу да роди, али не мушкарца. Тако су довели до несхватљивог апсурда све што су написали, опседнути потребом да људе распамете, да их омаловаже и понизе до нивоа тоталне понизности, да их доведу у зависност од измишљеног, да им наметну страх од неког ко је само идејна представа превараната и манипулатора. С обзиром да није могла да постоји Марија, јер није рођена после непостојећег Аврама(Авраама), нити је Бог „створио“, што би иначе писало у свим књигама, ИСТИНА је да ни „Исус звани Христос“ није могао да буде рођен, дакле, ни касније да васкрсне. Сви даљи текстови и написане књиге о њему падају у мутну воду, коју су замутили преваранти и манипулатори, јер су били сигурни да су све поставили како треба и ваља, превиђајући ИСТИНУ да само жена рађа, не мушкарци, који су „рађали“ немерљиво много, узалуд, и тако слепо верујући у постигнуто, заборавили су да „роде“ Марију, али како када није постојао Аврам и сви потомци после њега. НИСУ ПОСТОЈАЛИ потомци које су „родили“ очеви. Ауторима јеванђеља није био важан смисао, суштина постојања жене, неизмерно важна ИСТИНА да мора да буде РОЂЕНА, и једино њена природна могућност да рађа. Била је омаловажена у почетку, у ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ, и даље. То им се осветило, јер су потпуно изгубили из вида да треба да буде рођена

од жене да би родила, и једина која рађа. Аутори су сами ДОКАЗАЛИ ИСТИНУ да је бесмислено веровати у бесмисао, у непостојеће, у фикције и неразумно.

Наведено јеванђеље јесте у СВЕТОМ ПИСМУ НОВИ ЗАВЈЕТ, СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, Београд 2002.

У том јеванђељу пише „Родослов Исуса Христа... Аврамова сина“ (1. 1.), „Авраам роди Исака...“ (1.2.). Пошто Тара, Аврамова „мајка“, није постојала, јер није могао да је „роди“ Нахор, отац, а њега није могао да „роди“ Серух, отац, закључујемо и утврђујемо ИСТИНУ да Аврам НИЈЕ постојао, и сви после њега, укључујући Марију и Исуса. Проблем у свим тим проблемима јесте тврдња у јеванђељу - „Родослов Исуса Христа, сина Давидова, Аврамова сина“ (1.1.), јер је створено уверење да је Исус „имао“ два оца, Давида и Аврама (Авраама), а они су „постојали“ далеко пре њега, и нису могли да га „роде“, и у даљем тексту пише „...Кад мати његова Марија... затруднила од Духа Светога“ (1.18.), и говори се да је „син божији“. Чији је „син“, сем што „јесте“ Маријин, али се ниједном не спомиње као „син Маријин“, јер су творци тог јеванђеља „створили“ и прихватили њу као „нужно зло“, ван мушкараца који су једини имали привилегију да „рађају“. Та привилегија им се обила о главу.

2. КОНТРОВЕРЗИЈЕ НАПИСАНОГ, И ИСТИНА

1/ ПОЛАЗИШТЕ ИЛУЗИЈА, ФИКЦИЈА И ЗАБЛУДА

У „ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ“ пише „...да не пружи руке своје и узбере и с дрвета од живота, и окуси, те до вијека живи!“ (3.22.), „И Господ Бог изагна га из врта Едемскога да ради земљу, од које би узет“ (3.23.), „И изагнав човјека постави пред вртом Едемским херувима, с пламенијем мачем, који се вијаше и тамо и амо, да чува пут ка дрвету од живота“ (3.24.). Господ Бог је изагнао „**човјека**“ из врта Едемскога, „Изагна **га**...да ради **и** земљу, од које **би** узет“, **не** пише „изагна **их** да **раде** земљу од које **беху узети**“, јер је „створио“ само „човјека од праха земаљскога“ (2.7.), а „жену створи од ребра“ (2.22.). Дакле, изагнао је само „**човјека**“ („И изагнав човјека“), **НИЈЕ изагнао жену**, јер пише у једнини „да не пружи **и** руке своје и узбере ... и окуси, те до вијека живи“, **НЕ** пише у множини „да не пруже **руке своје** и узберу ...и окусе... те довијека живе“. **Жена** је **ОСТАЛА** у врту Едемском. „И изагнав човјека“ испред врта је постављен **ХЕРУВИМ** „с пламенијем мачем“ да „**човјек**“ не би могао да се врати путем ка дрвету од живота, где је била и жена, коју Гос-

под Бог **НИЈЕ ИЗАГНАО**. **Жена** и „**човјек**“ су били **НЕСАВЛАДИВО РАЗДВОЈЕНИ ХЕРУВИМОМ** „с пламенијем мачем“. **ЖЕНА ЈЕ ОСТАЛА У ВРТУ ЕДЕМСКОМ, КОД ДРВЕТА ОД ЖИВОТА. ТАКО ЈЕ ПОСТАЛА НЕСМРТНА, ВЕЧНА, А „ЧОВЈЕК“ ЈЕ ОСТАО СМРТНИК, С ОГРАНИЧЕНИМ ЖИВОТОМ, ЈЕР НИЈЕ МОГАО ДА СЕ ВРАТИ ДО ДРВЕТА ОД ЖИВОТА И ЖЕНИ.** Тада настаје проблем и питање: **КАКО** „Послије тога Адам позна Јеву жену своју, а она zatrudње и роди Каина...“(4.1.), „И роди опет брата његова Авеља“(4. 2.)??? **НИЈЕ ПОСТОЈАЛА МОГУЋНОСТ ДА СЕ СРЕТНУ, ДА БУДУ ЗАЈЕДНО, И ДА ЈЕ ОН „ПОЗНА“; НИЈЕ ПОСТОЈАЛА МОГУЋНОСТ ДА ЖЕНА РОДИ.** ГОСПОД БОГ „МУШКО И ЖЕНСКО СТВОРИ ИХ“(1.27.), АЛИ КРАТКО. **РАЗДВОЈИО ИХ ЈЕ ТРАЈНО. КАКО ИХ ЈЕ „СТВОРИО“, ТАКО ИХ ЈЕ И РАЗДВОЈИО. ТУ ЈЕ ПРЕСТАЛА СВАКА ЊИХОВА ВЕЗА. ТУ ЈЕ ПРЕСТАЛА СВАКА МОГУЋНОСТ РАЂАЊА. ТУ ЈЕ ЗАВРШЕН ПОЧЕТАК „СТВАРАЊА СВЕТА“.** „**ЧОВЈЕК**“ **НИЈЕ ДАЉЕ ПОСТОЈАО. ПОСТОЈАЛА ЈЕ САМО ЖЕНА У ВРТУ ЕДЕМСКОМ, ВЕЧНА, БЕЗ „МУШКО“, БЕЗ „ЧОВЈЕКА“, У НЕМОГУЋНОСТИ ДА РАЂА, ШТО ЈЕСТЕ БЕСМИСАО ТАКВЕ ВЕЧНОСТИ. ДАКЛЕ, БОГ НИЈЕ СТВОРИО СВЕТ; НА КРАТКО, „мушко и женско створи их“, ПА ИХ ОДМАХ ТРАЈНО РАЗДВОЈИ. БОЖИЈЕ СТВАРАЊЕ СВЕТА И ПОСТОЈАЊЕ ЧОВЕКА ПОСЛЕ ТОГА ЈЕСТЕ ИЛУЗИЈА, ФИКЦИЈА И ЗАБЛУДА. Све даље јесте бесмисао бесмисла.**

Бог **НИЈЕ** створио човека и свет. Овим се не сугерише да не верујемо у Њега. Не треба веровати у Његово стварање човека и света. Веровање у Њега јесте ствар избора појединца, уверење да му је потребан Бог. Човек и свет јесу постали по Дарвиновој теорији, која се не може оспорити, јер је бесмислено да свет, Земља, и све остало у свемиру постоји свега 7,5 хиљада година, а само наша Ресавска пећина се процењује да је постала пре 80 милиона година. Исус Христос у сваком случају није „постао“ по тој теорији, већ по теорији манипулатора и превараната, као след догађања после Божијег „стварања“ човека и света, што **НИЈЕ МОГУЋЕ.**

Наше је да сагледамо каснији „ток догађања“, да укажемо на све што нас опседа као немерљив притисак да верујемо у невероватно и непостојеће, али, ипак, „постојеће“, као ноћна и животна мора изазвана страховима и наметнутим „духовним“ обавезама и одговорностима „пред богом“ и његовим „законима“. Свештена лица нам говоре да је бог с нама и у нама увек, у свакој прилици; он је праведан, поштен, пун љубави према

човеку, а човек је немерљиво искварено биће, пуно неправде, непоштења, злобе, пакости, превара, лажи и обмана, који не би могао нормално да живи да сам није измислио друштвене норме којима ограничава себе у свему томе, а ипак има толико неправде и злодела, лагања и превара, обмана и манипулација, злоупотреба што је створио. Шта би било да нема тих друштвених норми?? Како се и зашто то појављује у човеку, ако је бог с њим и у њему. Зашто бог у човеку дозвољава да човек буде такав? Да је бог с човеком и у човеку, човек би био безгрешан. Човек је кварљиво биће, које није постало од бога, већ од природе, по Дарвиновој теорији о постанку човека и света. У том људском, природном миљеу, изродили су се преваранти и манипулатори, који су манипулацијама, илузијама и лажима, које пријају обичном човеку, створили привид „стварног“ и верујућег, које није могло да буде прихваћено одмах, па су сви колонизатори, посебно шпански конквистадори и црквени инквизитори то „утеривали“ силом у свест људи, изазивајући тако немерљив страх од супротног.

2/ ДА ЛИ ЈЕ МАРИЈА БИЛА УДАТА?

„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“: „А Јаков роди Јосифа, мужа Марије...“(1.16.), „...Кад је мати његова Марија била обручена Јосифу, а прије него што се бјеху састали, нађе се да је затруднила од Духа Светога“(1.18.), „А Јосиф муж њезин, будући праведан и не хотећи је јавно изобличити, намисли је тајно отпустити“(1.19.), „...Јосифе, сине Давидов не бој се узети Марију жену своју...“(1.20.) „Ето, дјевојка ће зачети, и родиће сина...“(1.23.), „Уставши Јосиф од сна...и узе жену своју“(1.24.), „И не знадијаше за њу док не роди сина својега првенца...“(1.25.). **Не постоји конзистентност мисли, да би текст могао бар мало да буде разумљив. Није смисаон. Контрадикторан је. Муж јесте ожењен човек, венчан са женом с којом је у браку. Има своју жену, жена има свог човека као мужа. Имамо „мужа Марије“, „била обручена Јосифу“, „прије него што се бјеху састали“, „Јосиф муж њезин“, „Јосифе...не бој се узети Марију жену своју“, „дјевојка ће зачети“, „...Јосиф...узе жену своју“, „И не знадијаше за њу док не роди сина“.** Наравно, остаје привидно нејасно да ли је Марија била жена или „дјевојка“, да ли је имала мужа или је била „обручена“. Затим, „...Јосифе...не бој се узети Марију жену своју...“, па, „Ето, дјевојка ће зачети...“, затим, „Уставши Јосиф...узе жену своју“. **Логично и логички судећи према датим текстовима, имала је мужа, Јосифа, који је био стерилан, или је она била стерилна, па је „притекао у помоћ“ - „нађе се да је затруднила од Духа Светога“. А „Јосиф...узе жену своју“ па „И не знадијаше за њу“. Како може да је не зна, а жена му је, с њом живи и „узе жену своју“? Пошто је имала мужа, није могла да буде „дјевојка“, јер не може да се тврди да није пре тога била у кревету с мужем. Зашто би је муж „штедео“ за неког тада непознатог, и зашто би је уопште „штедео“ за неког, нарочито у првој брачној ноћи, када је нормално да брачни пар упозна и подели интимне односе. Јосиф није претпоставио, нити сањао да ће Дух Свети да се „појави“ у „судбоносном“ тренутку да би њего-**

ва жена „затруднила“. Зашто је Бог одабрао удату жену? Сигурно зато што је нормално и морално да затрудни удата жена, НЕ „девојка“, јер би у то време било ненормално и неморално да тако буде. А удата жена сигурно није девојка и девица. Поред тога, Јосиф није био „сине Давидов“, него „син“ Јаковљев. Данас многи брачни парови (мушкарац и жена) у свету немају децу, а Дух Свети никако да се „појави“. Зашто? Вратимо се на ранију поставку ствари. Марија није нечији потомак, не зна се ко је „родио“, чија је. Појавила се изненада, неочекивано, ниоткуда. Створили су је аутори јеванђеља. Она није постојала. Јосифа је „родио“ Јаков „отац“, а Јакова је „родио“ Матан „отац“..., што значи да ни он није постојао, јер „очеви“ не „рађају“. Уз то, или пре тога, важно је да се подсетимо – Бог је херувимом „с пламенијем мечем“ спречио и онемогућио да се Јева и Адам поново сретну, после Адамовог избацивања „из врта Едемскога да ради земљу“ када је Јева остала у врту да живи сама као несмртник, у безнадежној вечности, чиме је потпуно онемогућено даље „стварање“ света.

3/ „РОЂЕЊЕ“, „УМИРАЊЕ“ И „ВАСКРСЕЊЕ“ „СИНА БОЖИЈЕГ“?

С обзиром да није постојала Марија, није постојао ни Исус, јер није могао да буде „рођен“ од непостојеће мајке. Нерођен не може да „васкрсне“; није постојало „васкрсење“, јер све постојање човека је Бог спречио и трајно онемогућио зато што „...постави пред вртом Едемским херувима, с пламенијем мечем...“ и спречи да постоје људи у будућности. Али, позабавимо се датим текстом у јеванђељу.

„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“ --- „...Марија...нађе да је затруднила од Духа Светога“ (1.18.), „...што се у њој зачело од Духа је Светога“ (1.20.). Марија није „затруднила“ од човека, смртника, већ од Духа Светога, несмртника. Несмртник је урадио то „послат“ од Господа Бога, који је желео да његов син буде несмртан, јер да није тако, зашто би то желео, када смртник може да буде зачет од човека. Бог је своју несмртност хтео преко Духа Светога да „усади“ у „дете Маријино“, да би било вечно, несмртно. „...и надјени му име Исус...“ (1.21.) „Гдје је цар јудејски који се роди? Јер видјесмо његову звијезду на Истоку...“ (2.2.), „А када се Исус роди...“ (2.1.), „Када то чу цар Ирод, уплаши се...“ (2.3.), „...питаше их где ће се Христос родити“ (2.4.). „...анђео Господњи...“ је рекао Јосифу „надјени му име Исус; јер ће он спасти народ свој од гријеха њихових“ (1.21.). У (2.1.) Исус је рођен, у (2.3.) цар Ирод се уплашио кад је чуо то, да би у (2.4.) питао „где ће се Христос родити“? Одређеност за „спаситеља“ народа пре рођења, одредила је тада и његову несмртност после рођења. На основу чега је цар Ирод назвао по њему нерођеног сина Божијег – Христос, када му је „анђео Господњи“ одредио име Исус, и то саопштио Јосифу? „И би тако до смрти Иродове да се испуни што је Господ рекао преко пророка који говори: Из Египта дозвах сина својега“ (2.15.), „Тада Ирод, видјев да су га мудраци преварили...“ (2.16.). Пише „до смрти Иродове“ а затим „Тада Ирод, видјев“, као да је „васкрсао“. Зашто би Бог „дозивао“ „сина својега“ „преко пророка који говори“ као да је нем, када је

имао моћ да га неометано види где год да је? Зашто „...Глас вапијућег у пустињи: припремите пут Господњи, поравните стазе његове“ (3.3.)? Да ли је „пут Господњи“ неприпремљен и с непоранатим стазама? Да ли је тај пут толико запуштен и напуштен да мора „глас вапијућег“ да тражи његово сређивање? Ко треба да га припреми и поравна? Зашто Бог није рекао – „ Нека мој пут буде припремљен, с поравнатим стазама“, као што је „говорио“ док је „стварао“ свет у ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ - „Нека буде“(1.3.), „Потом рече Бог“(1.6.), „И створи Бог“(1.7.), „Потом рече Бог“(1.9.), „Опет рече Бог“(1.11.), „Потом рече Бог“(1.14.), „И створи Бог“(1.16.), „И постави их Бог“(1.17.), „Потом рече Бог“(1.20.), „И створи Бог“(1.21.), „Потом рече Бог“(1.24.), „И створи Бог“(1.25.), „Потом рече Бог“(1.26.), „И створи Бог“(1.27.), „И још рече Бог“(1.29.), „ Тада погледа Бог“(1.31.)? Да ли Бог није способан да то реши, као што је све „створио“, а очекујемо да реши наше проблеме, који су сигурно мање важни од „пута Господњег“? Зашто бисмо ишли неприпремљеним „путем Господњим“, чије стазе су непоравнате, Божијом немоћи или немаром? Како да нас води таквим путем, да се осећамо сигурни и безбедни, кад је тако немаран и немоћан? Поред тога, треба да напоменем да данас свештена лица говоре „ Чудни су путеви Господњи“, што не треба да чине, јер видимо да се ради о једном путу-„припремите пут Господњи“, с више стаза-„поравните стазе његове“, као што су садашњи једносмерни путеви и једносмерне улице, с више обележених трака на том путу или улици, које, у оквиру тог пута или улице, воде упоредо ка једном одредишту, циљу, што значи, мисаон пут створен вером који води ка Господу Богу, уз помоћ више спојених упоредних стаза, како би што више верника могло неометано да стигне што пре до Њега.

„И гле, глас са небеса који говори: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи“(3.17.) У ПРВОЈ КЊИЗИ МОЈСИЈЕВОЈ-ПОСТАЊЕ пише: „Видећи синови Божји кћери човјечије...“ (6.2.), „А Господ рече: неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело...“ (6.3.). Ту је назначено да већ „постоје“ „синови Божји“, којих је сигурно „било“ много, као непосредна „творевина“ Бога, без било каквог контакта са женом, јер је „творевина“ људи, а они немају божије у себи, „јер су тијело“, нису духови као што је Бог и његови синови, па је могао да одабере једног од њих као миљеника, који би сигурно био „Син мој љубљени који је по мојој вољи“. Назначено је да Бог није задовољан што „синови Божји кћери човјечије...узимаше их за жене које хтјеше“(6.2.), па је одлучио „неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело“. Тако незадовољан, сигурно је „остао“ с том одлуком, да ни он ни „синови Божји“ немају контакт са женама „људским“, „јер су тијело“. Аутори јеванђеља су заборавили или превидели шта су написали у тој књизи, па су, поред „постојећих синова Божјих“ у њој, „створили“ новог „сина божијег“ у јеванђељу, у посредном „контакту“ Бога са женом (Марија), преко „Духа Светога“, иако је Бог забрањено да се то чини, „јер су тијело“. Али, останимо у „дворишту“ јеванђеља. Бог је тим речима дао у знање свима који постоје да је Исус његов син, који је створен и рођен по

његовој вољи и да свима буде јасно да је он Божији Син, подарен од оца несмртношћу, јер другачије не би био по његовој вољи. Чујемо и кажемо – по Божијој вољи, или, то је воља Божија, чиме потврђујемо да тако мора да буде, или, да је тако морало да буде. Бог сигурно није желео да створи и да се роди обичан незаштићен смртник, кога може било ко да повреди или убије. Божији Син је сигурно добио очеве гене несмртности, трајности, вечности. Тако би требало да буде, да је постојао.

У тексту јеванђеља, аутори су настојали да прикажу Исуса као смртника, „Сина Давидова“(1.1.),(20.30.),(20.31.),(21.9.),(21.15.),(22.42.), „Сина Човјечијег“(18.11.),(19.28.),(20.18.),(20.28.),(24.27.),(24.30.),(24.37.),(24.44.),(25.31.),(26.2.),(26.24.),(26.45.),(26.64.), и „Аврамова сина“(1.1.), како би могли да „изведу“ разапињање на крст и „васкрсење“, јер то може да се оствари само на смртнику, „Сину Човјечијем“. У том „међупростору“ пише: „И гле, глас са небеса који говори: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи“(3.17.), „Кажем вам пак да од сада нећу пити овога рода виноградскога до оног дана када ћу пити с вама новог у Царству Оца мојега“(26.29.), „...заиста овај бијаше Син Божији“(27.54), и, на крају - „Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа“(28.19.). Дакле, Исус Христос „јесте“ „Син Божији“, НЕ „Син Давидов“, „Син човјечији“, „Аврамов син“; јесте несмртник, без да га неко разапне, па да „васкрсне“. Зато не треба да се крст сматра симболом „страдања Христовог“, јер га није било, нити треба да се крстимо, јер крст није „светиња“, већ средство за разапињање, на који су Римљани разапињали побуњене гладијаторе и робове, пре „појаве“ Христа, као опомену и претњу другима да не раде то, а данас треба да служи само за постављање страшила. Не постоје ни „свечи“ везани за „постојање“ Христа, проглашени од његове цркве.

„БРАЋА ПО ОЦУ“?: „...јави му се у сну анђео Господњи говорећи: Јосифе, сине Давидов“(1.20.). С обзиром да је и Исус Христ „син Давидов“(1.1.), закључујемо да су он и Јосиф БРАЋА, од истог „оца“. Како је могуће да „брат“ Христов, „син Давидов“, буде и муж Маријин („А јакон роди Јосифа, мужа Марије“; „А Јосиф муж њезин“; „Јосифе, сине Давидов, не бој се узети Марију жену своју“; „Уставши Јосиф од сна...и узе жену своју“), а Давид нема везу с Маријом, која је „родила“ Христа, јер „је затруднила од Духа Светога“ и родила „Сина Божијег“- „...глас са небеса који говори: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи“? Бесмисао бесмисла!

4/ ЗАШТО ДВА БОГА?

„ДРУГА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ИЗЛАЗАК“: „Ја сам Господ Бог твој...“(20.2.), „Немој имати других богова уза ме“(20.3.), „Немој им се клањати нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ...“(20.5.). То су најважније заповести, Божији „закони“.

„СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА“: „Тада му Исус рече: Иди од мене, Сатано, јер је написано: Господу Богу своме клањај се и њему јединоме служи“(4.10.), „А он му рече: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једнога Бога. А ако хоћеш ући у живот држи за-

повијести“(19.17.), „И оцем својим не зовите никог на земљи; јер је у вас један Отац, који је на небесима“(23.9.).

Аутори другог „бога“, Христа, и творци хришћанства, прекршили су наведене најважније Божије законе, оглушили се и огрешили о неминовно и једино, од Бога наређено. Нису поштовали Бога и његове заповести, желећи на силу да створе религију, која је само продукт јудаизма, али у другом „паковању“, која је морала да буде јака и уверљива да би могла да парира другим јаким религијама које су биле у успону. Господ Бог је вечан, несмртан, без наследика, или да неко буде „бог“ поред њега, јер је ЈЕДИНИ. То је и НАРЕДИО, ЗАПОВЕДИО. Али, како да сви будемо поклоници јудаизма, када имамо потпуно различита порекла? А одакле нам друго порекло, када све „почиње“ од Аврама и Давида? Ко смо, ако нисмо „Аврамови“ и „Давидови“? Како су хришћани, који се не обрезају, постали другачији од „свог Христа“ који је био обрезан? Зашто се не обрезају кад верују у њега као обрезаног „господа свога“? Шта необрезани очекују од обрезаног, ако не желе да буду као „он“? Како им „он“ „верује“ да верују у „њега“, а не желе да буду обрезани? Шта очекују, када не прате „њега“ с обрезањем? Зар то није непоштовање „господа свога“? То јесте непоштовање. „Поштовање“ обрезања је „евидентирано“ у православном црквеном календару као про форма, али значајно наглашена на првом месту, на непристојан начин, јер је означено и као православна (Нова година).

У православном црквеном календару пише ЦРВЕНИМ бројевима и словима: „ П 14 1 ЈАНУАР - Обрезање Господње; Св. Василије велики (Нова година)“, СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ. У римокатоличком календару пише: „ 1. Јануар - СВЕТА БОГОРОДИЦА МАРИЈА. НОВА ГОДИНА – ДАН МИРА“, где је СВЕТА БОГОРОДИЦА МАРИЈА написана ЦРВЕНИМ словима. У православном календару није означен 1. јануар као Нова година, јер је она римокатоличка по грегоријанском (римокатоличком) календару. С обзиром на то да није означена ни у загради као званична нова година, стиче се утисак да и не постоји као разлог за славље. Дакле, у православном календару нема друга нова година сем православне, 14.01.. У вези с тим, морало би да пише за тај дан великим црвеним словима, без заграде, на првом месту, јер је дочекују само православни верници. У том календару треба да буде на првом месту све што је православно, али није, јер је „важнији“ чин обрезања Христовог полног органа, који је на првом месту, а заграђена Нова година јесте само споредан чин. То је посебно „важно“ за нас који се не обрезајемо. Који апсурд и лицемерје. Која обмана. Дата је предност „обрезању“ у односу на (Нова Година), која је на маргинама, после „обрезања“, ограничена заградом, јер је мање битна. Дочек „православне нове године“ јесте дочек „обрезања Господњег“, весеље и радовање том „чину“, а сама (Нова година) јесте маска за лаверне, који не примећују да су изманипулисани и обманути. Необрезани славе „обрезање“ обрезаног. Сам чин обрезања јесте култни чин код верника и народа који се обрезају. То је поштовање постојеће традиције; то јесте идентитет који се мора уважавати

и поштовати на прави начин. Необрезани то не могу да обележавају, јер не раде то, па је свако такво привидно „обележавање“ само дубоко изражено лицемерје и цинизам, а то чини само Српска православна црква, да би се некоректно, непристојно додворила „небеском и земаљском цару“, како би могла да оправда евентуални долазак краља на престо, без обзира што је и он необрезан, а у свету не постоји обрезан верник који верује у обрезаног „господа“. То не чини ни Римокатоличка црква. Какав апсурд над апсурдима. Non plus ultra nonsens. Манипулаторски је убачен назив за Христа „Господ“, а ЈЕДИНИ ГОСПОД БОГ је заповедио у (20.2.), (20.3.) и (20.5.), да је ОН ЈЕДИНИ „ ГОСПОД БОГ“(„ ДРУГА КЊИГА МОЈСИЈЕВА-ИЗЛАЗАК). Посебно је важно да не постоји духовни отац на земљи, јер „је у вас један Отац, који је на небесима“. Свако мушко свештено лице воли и жели да га ословљавамо „оче“, што није духовно дато. Треба да их ословљавамо „господине“, као сваког другог човека, јер је службено лице у хришћанском храму, свештеник, у „служби“ непостојећег, лажног „господа нашега“.

5/ ХРИШЋАНСТВО – БЕЗБОЖИЈА РЕЛИГИЈА

У досадашњем саопштавању чињеница, можемо да закључимо да је, у претпостављеном званичном „постојању“, Господ Бог имао „сина свог“, Исуса Христа, који је „разапет“ на крст, па затим „васкрсао“. У таквом „стању ствари“, нормално је да се свако од нас пита да ли је могуће да Бог Отац дозволи да то учине с несмртним „сином Његовим“, па „...повика Исус из свег гласа: Или, Или, лима савахтани? То јест: Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“ ? Матеј (27.46.). Какав је то Бог Отац који дозвољава да тако поступају са „сином Његовим“? Ћути, и не реагује, као да не „види“ то. Као да је незаинтересован за „сина Свог“. Или је био сигуран да Његовом несмртном „сину“ не могу да учине то стварно, зато што несмртник не може да буде смртник. Зашто је несмртан „син“ „повикао“ Оцу своме, не верујући да не жели да му помогне? А зашто би му помогао, када зна да с несмртним генима Његовим „син“ може све сам да уради? Римљани су то радили полако, стрпљиво излажући „сина Божијег“ плувању, лагању лажних сведока, и „осуди“ „народа“ његовог. Творци(Римљани) те ујдурме су желели да покажу да је издајник Јуда, сунароник, и да је народ, „судија“, осудио Исуса Христа да буде разапет на крст. Тако су желели да прикажу своју „праведност“ пред светом, да би могли касније, „мирне савести“, да оснују религију у Риму, коју су на почетку „зобрањивали“, па затим дозволили због такве „снаге“ духа „разапетог“, па „васкрслог“. Рим је желео да влада светом путем новог „оружја“, које се показало „целисходно“. Господа Бога, „Оца сина свога“, потпуно су занемарили, некажњено од Њега, и створили „новог бога“, који је био измишљена визија римских превараната и манипулатора. Успели су с том визијом, која је путем илузија, фикција и заблуда људи, почела да „живи“ пуним плућима и незадрживим замахом, а творци су задовољно трљали руке и, уз вино и печење, прослављали постигнуто. Рим је као „безгрешник“ постао владар света путем ре-

лигије која то није била, али је постојала и постоји као немерљиво духовно „благо“ превараната и манипулатора. Исус Христос је постао „господ наш“, поред Господа Бога, који је вечан и ЈЕДИНИ. Да ли има бар један пример у историји да је краљев син, принц, постао краљ истог краљевства док ј отац краљ то и даље, пун снаге и способан да влада? Догађало се да се краљевство подели, па да син постане краљ другог краљевства, или да син убије оца, као што се догађало у српској историји, па да постане краљ тог краљевства. С обзиром да је Господ Бог ЈЕДИНИ и вечан, по том неизмењивом основу није могло и смело да се догоди стварање „другог бога“ поред њега, јер је рекао „*Ја сам Господ Бог твој*“, „*Немој имати других богова уза ме*“, „*Немој им се клањати нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ*“. С обзиром да је Римско царство постало непосредно пре „распећа“ и „васкрсења“ (први цар Октавијан Август, владао од 31. г.п.н.е. до 14. г.н.е.), настојало се и успело у време Октавијана да се „ТО“ догоди, да буде нешто потпуно ново, да све „почне“ од тада, да свет осети и добије прекретницу и ново „усмерење“, да све буде „пре Христа“, „у време Христово“ и „после Христа“. Тако смо добили нове „историјске периоде“, нове „миленијуме“, нове календаре, у које су „уградили“ Јулија Цезара (јул) и Октавијана Августа (август), и створили изреку „сви путеви воде у Рим“, а „Рим“ јесте данас верски центар и верски „владар света“.

Цар римски је наредио да се назначи у књигама да је Христ „цар“, пре „распећа“ и „васкрсења“ – *Матеј* : „Гдје је цар јудејски који се роди?...“(2.2.), „...онда Исус посла два ученика“(21.1.), „*Кажите кћери Сионовој: Ево Цар твој иде...*“(21.5). Тако је означено да цареви и краљеви на земљи потичу од „Христа цара“, од новог „господа нашега“, да су „од њега дати“ да владају, као следбеници „цара небеског и земаљског“, „сина Божијег“, па су у ту сврху аутори јеванђеља додали немерљиву лаж „... Исус рече им говорећи: *Даде ми се свака власт на небу и на земљи*“(28.18.), што би требало да значи да је он постао једини бог, јер би у том случају „његов отац“, Господ Бог, абдицирао, да се „повукао“ с „функције“ Јединог Бога, и отишао у „заслужену пензију“. Непредвиђено и несмотрено, појавио се нерешив проблем. У новог „цара небеског и земаљског“ верује само 1/4 човечанства, док у „пензионисаног“ Господа Бога верује 3/4 човечанства. Како је могуће да је „цар небески и земаљски“ „једини бог“ за само 1/4 свих људи на земљи? Како је могуће да се појави и толерише толика дрскост и немерљив безобразлук аутора јеванђеља и свих књига које се односе на тог такозваног „цара небеског и земаљског“, да сви други ћуте и трпе ту немерљиву лаж? Толика већина човечанства поштује и верује у Јединог Господа Бога, и трпе такво „духовно насиље“ над собом. Али, постоји толеранција у свим религијама, јер свуда постоје цареви и краљеви у свету, који користе ту привилегију да буду „дати“ и подржани од „цара небеског и земаљског“, јер су тако духовно подржани као његови следбеници, без било чијег права да их мења, сем „добијеног права“ да буду наследни у оквиру своје „божанске лозе“. Дакле, то све одговара само „божанским лозама“ и њиховим симпатизерима, посебно црквама, како би

лаковеран народ могао што више и што јаче да буде подјармљен и притиснут да верује у невероватно. Све то подсећа на веровање у лажног цара Шћепана Малог(Његош: „...Никакав занат није кориснији међу простадијом и незналицама као што је врача. Где прости пук вјерује у урок и машту, у сугреб и чару, у вукодлаке и вјештице, танце и море, ту се смијеша лијечење с гатањем, народ тражи ко боље рожденик отвара и наводи узроке, трајање и лијек немоћи...капетан Маински...патријарх Пећи...Јакоб Луцински...као генерал руски...архимандрит...два калуђера манастира...који су били познати сплеткари...синовца владике Сава...архимандрита ...имамо лијеп скуп личности, који су сачињавали добар „ортаклук“...да са своје стране нешто поради и допринесе за постигнуће једног одређеног циља...да се споразумно и одреди тај циљ, да га се на неки начин згодно заобли...да буде добро примљен од јавног мнијења, а у сваком случају од простих маса које не праве разлику између привидности и стварности. Требало је дакле изабрати једну способну личност, која би могла играти главну улогу, а другима одредити споредније улоге...али сви опет теже к опћем плану, који би имао послужити намјери свијех...да је почео ширити кроз народ вијест, да непознати странац није нико други, него баш главом руски цар Петар III...Ту лаковјерност добро је искористио маински капетан Марко Тановић са својим гостом. Он је, тајно, а затим све отвореније ширио вијест, да је тај „видар“ главом цар Петар III и да је из Русије...био справан заклету се, ако то устреба, а тако и калуђер Тодосије Марковић, а и Поповић, залажући своју главу, да је непознати (Игното) главом руски цар Петар III...Али пошто цар Петар III није имао никакви мадеж на лијевом образу, стога су они наговорили Непознатог, да покрије тај свој мадеж с једним завојем... И напоскон архимандрит Василије Љубиша и архимандрит Грегорије Дрекаловић, са браћом Марком и Давидом Радановићима, сакупљали су пристахе у Поборима, Маинама и Браићима, те у Паштровићима и у пространом Грбљу...А Грбљани су се били толико занијели, да су у Грбљу развили једног дана руску заставу, у почаст „цара Петра III“...“). Остваривањем „распећа“ и „васкрсења“, творци су хтели, и успели, да створе тог „цара“ као „господа нашега“, који ће бити немерљиво јака сила у подршци царева и краљева. Зато хришћанство(цркве, храмови, катедрале, и њихови,„службеници Христови“)гаји немерљиве симпатије према њима. Крв њихова није „обична“ људска, него „необична богољудска“. Њих не бира народ, не може нити сме да чини то, јер не сме да се меша у „Христово“. Крв им је,„плава“, необично необична, ретка и јединствена, а свештеници у црквама, храмовима и катедралама приносе и нуде да сркнемо вино црвено, као „крв Исусову“, и тиме нас присиљавају да будемо крвопије, па нам нуде парчиће хлеба или некакве округлице као „тело Исусово“, присиљавајући нас да будемо канибали, јер прождиремо део „тела Исусовог“, па се у свему томе јавља недоумица – како нам нуде црвено вино као црвену „крв Исусову“, а његови следбеници на земљи, цареви и краљеви имају „плаву крв“? Зашто се разликују боје „једне крви“? Свака литургија у нашим православним црквама и храмовима садржи по неког Намањића или неког од чланова

њихове фамилије. Патријарх српски обавезно крсти принчеву децу и унуке. Залаже се, као и остали црквени „великодостојници“, крунски савет и неки „књижевници“, лицемери, за повратак принца Карађорђевића на престо, заборављајући колико злочина је учињено у оквиру краљевских династија. Да ли тако означавају да је то нормално, оправдано, и од „Христа дато“? Цркву не интересује народ само као “Христово стадо”, већ као масовне следбенике једне невероватно остварене погрешне идеје о понизности људи до нивоа озбиљног омаловажавања и немерљиве зависности од нечег што је толико погрешно и грешно пред **ЈЕДИНИМ ГОСПОДОМ БОГОМ**, кога, ако ни због чега другог, треба поштовати као **ЈЕДИНОГ** у немерљивој снази да помогне људима, ако верују у Њега. Матеј: *„Нико не може два господара служити; јер или ће једнога мрзити, а другог љубити; или ће једнога држати, а другог презирати...“ (6.24.), „...Свако царство које се раздијели само у себи, опустјеће...“ (12.25.).*

Теократија увек, и данас, тежи и успева да створи симфонију цркве и државе, како би у погодном тренутку довела до горућег апсурда да не можемо да опстанемо ако немамо краља, јер нам је тако „одредио“ Христ, универзалан „цар небески и земаљски“. Православци су иначе вековни поданици царстава и краљевстава, па им неће то „пасти“ тешко. Раније, сви који нису веровали у Христа били су прогањани, проглашавани за невернике, нехришћане, па су убијани у разним погромима. Цар Јустинијан је 529.г.н.е. заставио Платонову Атинску академију јер се супротстављала хришћанској религији, и укинуо све нехришћанске школе, па се религијско мрачњаштво спустило на Европу. Мушкарци и жене су проглашавани за вампире и вештице, па су разапињани и спаљивани, као и нехришћанске књиге. Галилео Галилеј је према пресуди суда католичке инквизиције морао да се јавно одрекне Коперниковог учења, а Ђордано Бруно није хтео да га се одрекне, па је јавно спаљен 1600-те године на централном тргу у Риму. Данас наш патријарх каже да нам „недостају цар или краљ“ и парламентарна монархија, у којој би краљ био „ујединитељ народа“. Све већа агресивност цркве доводи до опасности од клерикализације друштва, где би све било подређено ставовима цркве и краља (клерикализам – политичко-културна доктрина према којој би клер морао да има привилегован положај у друштву и држави, и да одлучно утиче на све економске, друштвене и политичке прилике у држави). Ћутање о томе учвршћује нашу поданичку позицију, у којој се губи слобода личности, људскост, нормалност, што доприноси јачању и развијању верског јадноумља - фанатизма, које може у датом тренутку да прерасте у нежељено и погубно. Ако се то развије до те мере да доведе до настраности, до сулудог сједињавања агресивног (екстремног) национализма, шовинизма, аутономаштва и безмерно нарастог клерикализма (теократизма), може да се створи нов фашизам на нашим просторима, који не трпи другачије мишљење и ставове, што може да доведе до нове мржње и насиља над непокорнима и онима који другачије мисле и верују, и може да доведе до

нове и темељне „подлоге“ за довођење краља на престо, као „јединог спаситеља народа“ у држави, који је религијом „дат од Христа цара“.

У Уставу Републике Србије цркве су одвојене од државе, што јесте погрешно написано, јер су део државе, на државној територији, али су одвојене од државне (националне) политике и економије; немају права уплитања и одлучивања. То смета Српској православној цркви, јер нема то што жели да има, утицај на државу и у држави. Полако, на мала врата, улази у школство путем непримерене литературе, која се не базира ни на једном доказу, већ на потпуно непровереним и измишљеним догмама, које немају неко опипљиво покриће, већ празно писање и веровање у невероватно и непостојеће. Таква „амбијент“ није повољан за њу, па се залаже за повратак краља и монархије, јер ће ту наћи сигурно „ухлебљење“, које је имала док је то постојало. Постојање краља и монархије биће снажан „доказ“ црквеног настојања да је то морало и требало да буде тако, јер је краљ „Христов следбеник“, постављен од „небеског и земаљског цара“.

а/ РАЗЛИЧИТОСТИ У ХРИШЋАНСТВУ?

После јасних, прецизних и коректних доказа у овом тексту да Бог није „створио“ човека и свет, да, на основу тога, није постојао Исус Христос, поготово не по Дарвиновој теорији, Хришћанство је настало као вештачка, измишљена творевина, у коју верује око две милијарде људи, уверени у спасење, а око шест милијарди људи не верује у њега, и не могу да буду „спасени“, јер немају свог „спаситеља“ као хришћани. „Спаситељ“ се „појавио“ пре две хиљаде година да „спасе“ људе од грехова и смрти, да „победи“ грех и смрт, да „омогући“ вечан живот и долазак Божијег царства, Царства Небеског (Јован Крститељ: Покајте се, јер се приближило царство небеско). У протеклих две хиљаде година било је небројено ратова, агресора, освајача, колонизатора, конквистадора, инквизитора, злочина, превара, крађа, злостављања, жртава, сиротиње и беде, бескућника и несрећника, што имамо и данас у свету, без промена на боље, све под окриљем „спаситеља“. Сви од њих су се молили „господу спаситељу“, да успеју у својим намерама, без разлике да ли су биле лоше или добре. Свака жртва је тражила спасење, да живи, да остане и опстане неповређена или неоштећена, да осећа да је неко штити. Толико жртава је било и биће убудуће, а нема спасења. Нема човека који је спасен од зла или смрти. Нема спасених од грехова. Неко је осмислио исповедаонице, у којима су се људи покајавали, и данас се неки ту покајавају, верујући лажима тих који их „исповедају“, говорећи да је „господ наш“ велик и да прашта сваком ко се искрено покаје, да ће да нађе мир у покајању. На излазу из богомоље неке чека полиција и хапси прекршиоце друштвених норми, посебно закона, води их, а касније буду осуђени на робије због учињених злодела. У чему је ту поента покајања у цркви и опрост од „господа нашега“? Творци хришћанства су довели вернике у могућу немилост Господа Бога, јер су се определили да верују само у свог „спаситеља“ – Исуса Христа, који није то, кога Бог Отац

није одредио за бога, јер је „забранио“ да постоје други богови, зато што је он једини Господ Бог (речено раније). Веровање у другог бога, као јединог „бога спаситеља“, јесте грех, против Божијих закона. Зашто само хришћани дрхте пред иконом свог „господа спаситеља“, а већина света не обраћа пажњу на њега? Зашто би дрхтали пред њим, када су у већој опасности од Господа Бога, јер су га издали и окренули се „Његовом сину“, па њега зову „господ“, и тиме прекршили што је заповедио? Најбоље се осећају људи који не верују у то, па су лишени таквих непотребних и сувишних страхова, који су на силу наметнути веровањем у неког кога морају да се плаше и боје („ОТКРИВЕЊЕ СВЕТОГА ЈОВАНА БОГОСЛОВА“), јер није обезбедио прокламовано „спасење“. У обрезаног Јеврејина „спаситеља“ не верују обрезани Јевреји, а верујемо ми, необрезани. Зашто тај апсурд?

Теорија Божијег „стварања“ човека и света је без основа, доказано немогућа мисија. Све што је написано, није одрживо, јер је без смисла, посебно постојање хришћанства као вештачке, измишљене религије. Дајем себи довољне разлоге да питам све што је дефинисано у доњем поднаслову.

б/ ЗАШТО РАЗЛИЧИТОСТИ У ЈЕДНОМ?

Уопште у теоријама о истини каже се да није дозвољена различитост у једном, да је обавезно једно у једном, да би била истина. Хришћанство се базира на различитости у једном. Једно хришћанство, две вере, православна и римокатоличка, две супротстављене вере у једној религији? Којој да верујемо? Православци кажу да су у праву, римокатолици кажу да су у праву. Први, наше је правилније и праведније, други, наше је правилније и праведније. Различити крстови, православни и католички; различита распећа - код православног је глава Христова нагнута према десном рамену, стопала су састављена с по једним клином у сваком, код римокатолика је глава Христова нагнута према грудима, с прекрштеним стопалима и једним клином кроз оба; православци се крсте с три састављена прста, од десне стране груди ка левој, католици се крсте целом шаком, од леве стране груди ка десној; различити божићи и „васкрсења“, с различитим обележјима и ритуалима, у различитим данима и различитим календарима; различите богомоље - код православаца су цркве и храмови у којима се стоји, без музике, с олтаром ка истоку, код католика су катедрале с оргуљама и музиком, у којима се седи у време „богослужења“, с олтаром ка западу; у гробовима православаца глава је окренута ка истоку, код католика ка западу; код православаца је литургија, код католика миса; код православаца свештеници се не бријају, код католика се бријају; различита одећа, посебно на главама; православни свештеници немају појас, католички свештеници имају љубичаст појас и капу. Да није тако, не бисмо веровали да је тако нешто могуће, а проповедају истог „спаситеља“ на потпуно различите начине, што није разумљиво и смисаоно. Најважније у тој различитости јесте да две хришћанске вере не врују једна дру-

гој, која је у праву. Зашто „јесте“ једна у „праву“, а друга није? У чему је једна у „праву“, а друга није? Зар „спаситељ“ не може да то уједначи и помири? Зашто толики раскол две вере већ 800 година? Зашто толика супротстављеност верника, од нетрпељивости до мржње, а данас има 1,7 милијарди католика на супрот 260 милиона православца у свету? Да ли је у праву већина или мањина? Да ли мора стално да буде у праву већина, и кад није у праву? Да ли да верујемо нетрпељивостима, мржњама и сукобима у једној религији? Зашто постоје под окриљем једног „спаситеља“? Зашто је историја пуна злодела која су католици нанели православцима? Зашто данас постоји толика поларизација хришћанства, да смо морали да будемо безразложно бомбардовани 78 дана од стране католика? Зашто немамо „спаситеља“ бар једанпут на својој страни? Зашто стално губимо нешто и трпимо неправде на „правди нашег господа“ Исуса Христа? Да ли нас кажњавају што славимо његово „обрезање“, а они не, па су љубоморни? Творци хришћанства, вештачке религије, и њихови следбеници, ТЕШКО су се ОГРЕШИЛИ о ЗАПОВЕСТИ Господа Бога, „створивши“ другог, јединог, лажног „господа нашега“. Можда зато од Господа Бога дуготрајно трпимо сваку врсту погрома. Можда је зато горео Хиландар, као највећа православна „светиња“. Како би, иначе, могао да гори ако је намењен Христу, и „заштићен“ његовом „заштитом“, као „спаситеља“? Зашто раскол хришћанства, ако не као Његова казна, да се међусобно крвимо и мрзимо, да се међусобно кажњавамо и тешко трпимо? Зар није последица Његове казне данашња поларизација света изазвана у хришћанству, као најјаче сукобљавање православља и католичанства, као сукобљавање најјачих, путем ратова, „хладног рата“, „сукоба ниског интензитета“, међусобних санкција, и много шта још?

С обзиром да православци немају корист и осећање помоћи „спаситеља“, добро би било да га се одрекну, можда ће им бити боље без њега, без непотребне еуфорије веровања у неког ко не постоји, ко није у могућности да помогне, јер непостојањем није способан да то чини, да престанемо да се заваравамо немогућим и неизводљивим, да се окренемо себи и нама без стварања привидних сопствених празнина и немоћи без неког, а тај неко јесте нико, јер је празан, без душе, без осећања моћи да помогне немоћи, без постојања непостојећег, без осећања да га неко треба и стално дозива у молитвама и обраћањима у црквама и храмовима, да се једном за свагда ослободимо зависности од нечије привидне а нестварне снаге и моћи, да се ослободимо наметнутих и непотребних „духовних“ стега и окова, да себи дамо снагу могућег и стварног, да себе створимо као сопственог бога који је у нама, који нам даје снагу и моћ, које нам неће други црпити и узимати, и понижавати нас, јер ћемо веровати у себе, волети себе и друге, градити љубав и разумевање, бити свој у себи и не дозволити да нас разни преваранти и манипулатори доводе у такве и сличне тешке *илузије, фикције и заблуде*, које нам само штете и понижавају природног човека у нама. Ослободимо се еуфоричног и од црквених „отаца“ наметнутог папагајског „правилног“ изговарања „Христос се роди“,

„ваистину се роди“, „Христос васкрсе“, „ваистину васкрсе“, јер су доказане флоскуле. Нема неразведених бракова, „освештаних“ у црквама, уз речи „што господ наш састави, да човек не растави“. Новорођенче се не крсти већ именује, добија име. Зато није крштеница, него извод из матичне књиге рођених. „Крштење“ у цркви нема сврху. Аутори „светих“ књига су створили немерљиве апсурде, које су наметнули путем разних „духовних“ и недуховних притисака, а црква је, као учесник у томе, допринела и даље доприноси да се веровање у нестварно, невероватно и лажно шири и учвршћује у наиван народ, који слепо верује у све што им „они“ кажу, јер чине „ТО“ умешно и вешто.

**

Провлаче се тврдње да хришћани верују и у Господа Бога и у „његовог сина“ Христа, па уз Духа Светога верују у „свето тројство“: Оца, сина и Духа Светога, што јесте само изговор за „стабилно“ постојање измишљене религије, која није то, а у наведеном јеванђељу пише: „Нико не може два господара служити; јер или ће једнога мрзити, а другога љубити; или ће једнога држати, а другога презирати...“ (6.24.). У црквеним календарима се ниједном не спомиње Господ Бог. Све се односи на Христа:

Црквени календар Српске православне цркве: 07.01. „Рождество Христово-Божих“; 08.01. „Сабор Пресвете Богородице“; 14.01. „Обрезање Господње“; 19.01. „Богојављење“, хришћански празник који слави откровење Бога Сина као оваплоћеног Исуса Христа, тј. „новог бога“, „господа нашега“; 15.02. „Сретење Господње“, које се односи на Христа „господа нашега“; „Благовести“, односе се на Христа; „Васкрсење Господа Исуса Христа“, без фиксног датума; 06.06. „Вазнесење Господње-Спасовдан“, односи се на Христа; 19.08. „Преображење Господње“, односи се на Христа; 28.08. „Успење Пресвете Богородице-Велика Госпојина“; 21.09. „Рођење Пресвете Богородице-Мала Госпојина“; 27.09. „Воздвижење Часнога Крста-Крстовдан“, односи се на Христа; 04. 12. „Вавдење Пресвете Богородице“. Назив „Богородица“ стављен је као одредница да је то мајка „новог бога“, што се не може оспорити, јер је јасно „одређено“ да је „рођен нови бог“. Сви „свети мученици“, „преподобни“, „свети“, „свети великомученици“, јесу „одређени“ од Христове цркве, који „постоје“ као такви само захваљујући њеној „предности“ да буде тако, и везани су само за Христа.

Римокатолички календар: 01.01. „Света Богородица Марија“; 06.01. „Богојављење“; 13.01. „Крштење Господње“; 02.02. „Приказање Господње“; „Благовијести“; „Недеља мукe Господње-цвијетница“; „Ускрснуће Господа нашега Исуса Христа-Ускрс“, без фиксних датума; 20.06. „Пресвето тијело и крв Христова-Тијелово“; 28.06. „Пресвето срце Исусово“; 06.08. „Преображење Господиново“; 15.08. „Узнесење Блажене Дјевице Марије-Велика Госпа“; 08.09. „Рођење Блажене Дјевице Марије-Мала Госпа“; 14.09. „Узвишење светог крижа“; 24.11. „Крист Краљ“; 25.12. „Божих-Рођење Господа Нашега Исуса Христа“; 29.12. „Света обитељ Исуса, Марије и Јосипа“. Све се односи на Христа,

посебно „Криста Краља“, где је одређено ко је краљ над краљевима, и сви краљеви земаљски „јесу“ његови следбеници.

Дакле, хришћанство је добило назив по његовом идолу, „новом богу“; не уважава се Господ Бог, јер га ниједан календар не спомиње и не уважава као „створитеља“, и Оца, који би требало да буде ту на почасном месту, јер да није Њега не би „постојао“ ни „Његов син“, али су творци те „религије“ занемарили важност тог чина, па су намерно написали немерљиву лаж у наведеном јеванђељу: „...Исус рече им говорећи: *Даде ми се свака власт на небу и на земљи*“ (28.18.), да би се јасно назначило ко је „једини бог“ од тада на даље, без спомињања Њега, што ће им се кад-тад осветити. Та „религија“ јесте сурогат ничега, али довољно агресивна и опсесивна, са „снагом“ њених цркава, која је толико моћна и постојана да је чисто невероватно да може нешто да се промени на боље и нормално. Религија је углавном спорна као друштвена појава. Потиче од речи religare (повезати, обавезати) и relegere (поново читати), која означава „везу“ одређене заједнице људи с „богом“, одређеност живљења и деловања у складу с веровањем у његово постојање и утицај. Постала је као изум посебне групе људи, превараната и манипулатора, који су искористили амбијент непознавања праве природе ствари и суштинског човековог живљења, па су наметнули зависност егзистенцијалних тежњи од веровања у „бога“, „господа нашега“. Тиме се потврђује да човек ствара религију, религија не ствара човека. Она га само везује, посебно у ситуацијама кад није сигуран у себе, када тражи „бога“ који ће га подржати да „нормално“ или другачије живи. То су ситуације када човек губи себе, па покушава да се поново нађе. Тада је подложен манипулацијама, па мисаоно залази у нестварно и измишљено, стварајући искривљену свест о свету, верује у невероватно и непроверено, али довољно агресивно и уверљиво наметнуто да би изгледало „несумњиво стварно“. Свет је ту идеализован, заштићен од „спаситеља“, који је невидљив, али јак и „постојан“, и све зависи од њега и његове воље. Човеково биће пада у ту зависност, која постаје мерило карактера, јер не поседује истинску стварност. Поприма духовну арому религије, јер је моћна. Религијска празнина покрива и попуњава дубљу човекову празнину, која тражи храну за душу. Душа тражи опијум који ће је водити у нестварно, али привидно лепо и „сигурно“.

Будимо довољно разумни, постојани и независни од непостојећег. Ако неко има потребу и жељу да верује, као своје дубоко интимно, лично право, које не може неко да оспори, без јавног истицања ради показивања да то виде други, јер је лицемерје, нека се обрати Господу Богу, зато што је, подсетимо се, написано: „Ја сам Господ Бог твој“, „Немој имати других богова уза ме“, „Немој им се клањати нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој“, без веровања да је „створио“ човека и свет. Веровати у Њега као подршку за живот, поштујући Његове запо-

вести. Не веровати у другог, забрањеног, лажног „господа“, јер „је написано: Господу Богу своје клањај се и њему јединоме служи!“ „Нико није благ осим једнога Бога. А ако хоћеш ући у живот држи заповјести“, „И оцем својим не зовите никога на земљи; јер је у вас један Отац, који је на небесима“.

С тим у вези, може једино:

У име Оца и Светога Духа . Амин.

„Оче наш који си на небесима ...“, али се не крстити, јер је симбол везан за лажног „господа нашега“ Христа и његово измишљено „распеће“ на „крст“, па његови „службеници“ говоре - „сви носимо свој крст“, што јесте својеврсна присила да се осећамо везани за њега, а она се односи само на 1/4 човечанства. Да ли „свој крст“ носи и 3/4 човечанства, који не уважавају „постојање спаситеља“ и његовог „крста“?

ИЛУЗИЈА – обмана изазвана лажним представљањем; привид; варка.

ФИКЦИЈА – имишљотина (лаж); лажна претпоставка; уобразиља.

ЗАБЛУДА – погрешно схватање и убеђење услед обмане и лажи; све што је у вези с Божијим „стварањем“ човека и света; све што је увези с Христом. Директна је последица илузије и фикције.